

TISZTA FORRÁS

IVANOVA DANIELA

„A gyerekkori álmomat élem!”

Gyermekeként tele vagyunk olyan elrugaszkodott álmokkal, amelyeknek csekély része valósul csak meg a való életben is. Többnyire katonák, űrhajósok, festők, énekesek, színészek vagy világutazók szeretnénk lenni. Vagy mind egyszerre!

Amit már a pici kobakkal is tudtam, hogy egy nap majd szeretném beutazni a világot. Persze akkor még nem körvonalazódott bennem, hogy ezt „üvegcsontú” kerekesszékesként hogyan valósíthatnám meg, ugyanis a gyermekkorom jórészt gipszben, ágyban fekvéssel töltöttem. Egy genetikai rendellenességgel születtem, melynek hozadéka, hogy a gyenge csontjaim nem bírják el a testsúlyomat, illetve óvatossá kell lennem a mindennapi életben is, hogy amennyire csak tudom, elkerüljem a baleseteket.

Viszont a sok-sok ágyban töltött napnak „köszönhetően” rengeteg időm volt álmokat kergetni, tervezni, tanulni és írni. 15 éves koromban már egy online portál gyakornoka voltam, és a mai napig, immáron 30 évesen is újságíróként dolgozom. Csak hogy érezhető legyen a „pillangóhatás”: esetemben az írás repített a világ különböző pontjaira, hiszen manapság írni már bárhol is lehet. Így hát, ha nem lettek volna azok a gipszben töltött napok, talán ma én sem élhetnék Spanyolország egyik legszebb tengerpartján, a Costa Blancán.

17 évesen, ahogy kikerültem a betegágyból, édesanyámmal Tunézia felé vettük az irányt. Az volt az első külföldi, repülő utam. Ezután pedig már nem volt megállás: jött Dánia, Horvátország, Olaszország, Spanyolország és Franciaország, hogy csak a legmeghatározóbb útjaimat említsem. Az utazáson belül pedig mindig is a kinti kultúrába való belekóstolás volt az, ami igazán vonzott. Nem turista, hanem helyi szerettem volna lenni. 20 évesen egy ösztöndíjnak köszönhetően Dániában tölthettem fél évet, így akkor volt először lehetőségem megismerni egy tőlünk viszonylag távol álló nép szokásait. Bár a *hygge* nagyon tetszett, az északi mentalitás nem fogott meg, délebbre vágytam.

Mindig is Spanyolország volt az életem alfája és ómegája, a kislánként eltöltött ábrándos napok pedig egy tengerillatattal átitatott, napsütéses életről meséltek. Bár már 4 hónapja élek itt, vannak pillanatok, amikor még mindig nem tudom elhinni, hogy tényleg megcsináltam!

Kellett hozzá egy szilárd elhatározás. A magánéletemben bekövetkezett nagy változás késztetett arra, hogy megnyomjam az „újrakezdés” gombot. Pénzem nem volt több, mint amennyi szokott lenni, viszont olyan munkám igen, amit Európa bármely pontjáról végezhetek. Kinéztem hát a várost, ahol 2019 tavaszától élni fogok. Amit vizsgáltam, hogy:

- olcsó legyen a repülőjegy;
- a tengerparton helyezkedjen el;
- melegebb legyen, mint otthon;
- ne legyen sokkal drágább a megélhetés;
- találjak számomra kifizethető albérlést.

S természetesen, ami a legfontosabb volt: az akadálymentesség. Alacsony padlós buszok és villamosok, akadálymentes közintézmények, lakóházak és olyan környezeti adottságok, amelyek nem akadályoznak túlzottan (értsd hegyek, macskakő, murva stb.). Így esett a választásom Alicantéra, amely a lehető legjobb döntésnek bizonyult.

Picit ugyan dombosabb a terep, mint amire számítottam, de ezt könnyedén ki tudom küszöbölni úgy, hogy felfelé busszal megyek, lefelé pedig csak gurulok.

Körülbelül 2 hónapot vett igénybe a szervezkedés: a repülőjegy megvétele, a szállás lefoglalása, a biztosításkötés, s megkezdődött a nyelvtanulás és a pénzügyűjtés.

Majd eljött a nagy nap: életemben először teljesen egyedül vágtam neki Spanyolorzágnak egy olyan városba utazva, ahol egy lelket sem ismertem. Nem tudtam, hogy bátor vagyok -e, vagy inkább vakmerő. Ám végül is az idő választott.

Voltak kisebb-nagyobb buktatók, olyan pillanatok, amikor egyedül éreztem magam, és nem tudtam pontosan, hogy mit keresek egy idegen városban. Viszont hamar lettek új barátaim, legfőképpen a közösségi oldalaknak köszönhetően, de például hostelektben, bulik, kirándulások vagy egy vacsora alkalmával is beszédbe tudtam elegyedni másokkal. A spanyolok végtelenül nyitott és mosolygós emberek, a külföldiek pedig – mivel legtöbbször azért utazik ide, hogy egy új kultúrát megismerjen – rendelkeznek egy alapvető nyitottsággal.

Június 10-én véget ér kis kalandom, de annyira megtetszett ez a „digitális nomád” élet, hogy már azon agyalok, merre tovább.

Új ismeretsegekkel, élményekkel, kalandokkal lettem gazdagabb. Megtanultam helyiként élni, megismertem a szegényebb negyedeket is, Alicante egy másik arcát. Voltak munkával terhelt, „szürke” hétköznapjaim, amelyek aztán mindig tengerparti fagyizással végződtek, szóval nem mondhatom őket igazán szürkének. S persze a legtöbb napom igazán színpompás volt itt, tele szabadsággal és lehetőségekkel, ám elsősorban a megfelelő akadálymentesítésnek köszönhetően nyílhattak meg új kapuk előttem.

Meglátogattam a barátaim, akiket már kellő magabiztossággal tudtam kalauzolni a városban. Tágítottam a komfortzónám, megtanultam magam boldogulni és élvezni a napjaimat egyedül is. Szenvedtem olykor a nyelvtudás hiánya miatt, voltak ku-

darcaim, de sikerélményeim is, például amikor először telefonáltam spanyolul, és sikerrel zárult az ügyintézés. Jártam Barcelonában, Valenciában és Benidormban, találkoztam jóindulatú és kevésbé kedves emberekkel. Élhettem úgy, mint egy igazi spanyol, spanyol emberekkel körbevéve, akik bearanyozták az életem.

Ma már tudom, hogy mikor kijöttem ide, bátor és vakmerő is voltam egyszerre. És azt hiszem, pont ez a kombó lett az itteni életem sava-borsa!

